

ת"פ 33995/10/13 - מדינת ישראל נגד רוי בודהנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33995-10-13 מדינת ישראל נ' בודהנה
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

נגד
רוי בודהנה
ע"י ב"כ עו"ד מורן גרוס

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הואשם לפניי, בכתב האישום, בעבירה של היזק לרכוש במזיד לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. בעובדות כתב האישום נטען כלהלן:
 - ביום 11.12.12 בסמוך לשעה 09:00, נהגה גב' מירית ולנסי נקש (להלן - המתלוננת) ברכב, אשר היה בשימושה באותה העת (להלן - הרכב), ברחוב אבא הילל 42 ברמת גן.
 - בנסיבות אלה, בעת שהמתלוננת עמדה עם רכבה בפקק תנועה, פנה אליה הנאשם - שהיה רכוב על אופנועו (להלן - האופנוע) - ושאל אותה האם ידוע לה כמה עולה מראת צד.
 - לאחר מכן חבט הנאשם במראת הצד הימנית של הרכב ושבר אותה. הנאשם נמלט מהמקום באמצעות האופנוע. כתוצאה מהחבטה נגרם לרכב נזק בסך של 492.57 ₪.
3. בתשובתו לאישום, אשר ניתנה באמצעות באת-כוחו במסגרת הדיון המקדמי, טען הנאשם **"שהוא לא היה בזמן ובמקום"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 10). יחד עם זאת, כפי שהוברר במהלך הדיון לפניי, הנאשם לא כפר בבעלותו על האופנוע, שלדבריו הוא משתמש בו בנסיעותיו בבקרים למקום עבודתו. יתר על כן, הסתבר כי ההגנה אינה חולקת על עצם קורות האירוע, מושא כתב האישום, אלא רק על זיהויו של הנאשם כמבצע המעשה (ר' גם ברישא לסיכומי ב"כ הנאשם).
4. עוד יש להעיר, כהערה טכנית בפתח הדברים, כי במספור עמודי הפרוטוקול נפל שיבוש של כפילות בין הישיבות מיום 3.12.14 ומיום 26.4.15.

עמוד 1

עיקר פרשת התביעה:

ב.

5. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננת, מר אליקו הלר, שהיה עד לאירוע, וכן השוטרים סאלח נסר אלדין ורפי אליאס. עוד הוזמן מטעם המאשימה, לאחר שמיעת פרשת ההגנה, מר מאור נגר, כעד הזמה. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, לרבות שלוש ההודעות שנגבו מהנאשם, מוצגים שאליהם נתייחס בהמשך הדברים.

6. נתחיל את דיונו בעדותה של המתלוננת. המתלוננת נחקרה לפני בחקירה ראשית ובחקירה נגדית. לבקשת ההגנה הוגשו גם שלוש ההודעות, שנגבו מהמתלוננת במשטרה (סומנו ת/7 עד ת/9; ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 5). בנוסף, הוגשו שתי תמונות של רוכב האופנוע, אותן הספיקה המתלוננת לצלם בזמן אמת (ר' ת/5) וכן החשבונית בגין תיקון הרכב (ת/6). יצוין כבר עתה כי המתלוננת השתתפה במסדר זיהוי תמונות, בנוכחות סניגור, בו היא זיהתה את הנאשם כמבצע העבירה (ר' דו"ח מסדר הזיהוי, ת/10, ופרטיכל מסדר הזיהוי, ת/11).

7. בעדותה הראשית נתבקשה המתלוננת לספר על האירוע מושא כתב האישום (כאמור מיום 11.12.12). המתלוננת השיבה כלהלן:

הייתי אז בהיריון. חודש שמיני. כמה דקות לפני זה הורדתי את בעלי בחב' הייטק. זה היה יום גשום. הוא רוכב על אופנוע. כשיש ימים גשומים הוא היה תופס טרמפ איתי. הורדתי אותו. עליתי על גשר אבא הלל בנסיעה מאד איטית. היה מאד פקוק. 9:00 בבוקר. אז עבדתי במגדל "משה אביב". שמעתי אז מוסיקה קלאסית. זה היה היריון שלישי, וככה פרגנתי לעצמי. הכל היה רגוע וזה השתנה בהבזק של שניות. לפתע, מישהו דפק לי על החלון בצורה מאד גסה, מאד אלימה. לא הבנתי מה קרה. חשבתי שהוא צריך עזרה, ניווט, הדרכה. ואז פתחתי מהצד שלי את החלון. צד ימין של הנהג. הוא הרים את הקסדה, הסתכלתי לו בעיניים, ואז הוא אומר לי "את יודעת כמה המראה הזו עולה? את יודעת כמה המראה הזו עולה?". נכון, נסעתי בג'יפ מהעבודה. לא הבנתי את השאלה. לא הבנתי מה הוא רוצה מחיי. הוא לקח את היד שלו ודפק אותה ושבר אותה. ואני לא הבנתי מה קרה. מה עשיתי. למה. אני לא רגילה לאלימות הזו. לא מבינה את האלימות הזו. מה עשיתי. למה הרגזתי אותך ככה. אתה רואה מהחלון שאני אשה בהיריון מתקדם. נבהלתי לעובר שלי. למה להתנהג באלימות כזו. הייתי בשוק. נורא כעסתי וגם נורא נעלבתי. אני לא רגילה לדבר כזה ולא פוגשת אלימות. לא באה לבימ"ש ולא מכירה את זה. ואז באותו רגע, למזלי הייתה לי דיבורית באוטו וגם נייד ביד. צילמתי אותו. וברכב עשיתי "ספיד דיאל" לבעלי שירשום מיד את מספר הרכב, כי ראיתי אותו. יש לי ראייה 6-6, בטח במצבים כאלה. התקשרתי למזכירה בעבודה ואמרתי שאני מתעכבת ונסעתי לדווח. אח"כ קראו לי למסדר זיהוי ואני את הפנים האלה לא אשכח. אני מאד מבינה את הבנות שמדברות על אירוע טראומתי. למזלי, לא קרו לי מצבי אונס. הפנים שלו נחרטו לי, בעברי גם הייתי ציירת. ברגע שהגעתי למסדר זיהוי והשוטר הנחמד שהיה פה זימן אותי. חשבתי שזה כמו בסרטים שיביאו לי תמונות של איי.4 אבל ראיתי שמביאים לי פספורטים, וזיהיתי בוודאות. לא יעזור. צר לי וחבל. התקשרו אליי ולא רציתי לבוא, כי עברו שנתיים מבחינתי. אני נעלבתי, אני נפגעתי. אם היה קורה לי משהו בגוף, היינו במקום אחר עכשיו. אבל מה לעשות. זה הבן אדם (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

8. מיד לאחר האירוע ניגשה המתלוננת לתחנת המשטרה ונגבתה ממנה הודעה (ר' ההודעה ת/7).

מיום 11.12.12 (שעה 10:22). הודעה נוספת נגבתה מהמתלוננת ביום 9.1.13, בה היא נשאלת אם תוכל לזהות את החשוד ואם היא מוכנה להשתתף במסדר זיהוי תמונות (ר' ת/8). הודעה שלישית נגבתה מהמתלוננת מיד לאחר שהשתתפה במסדר זיהוי התמונות, שבו כאמור היא זיהתה את הנאשם כמבצע העבירה (ר' ת/9). במסגרת הודעתה האחרונה נשאלה המתלוננת אודות ביטחונה בנכונות הזיהוי, והשיבה:

- ש: את בטוחה שזה החשוד?**
- ת: הכי בטוחה בעולם, ב-100 אחוז.**
- ש: למה את כל כך בטוחה?**
- ת: החלק העליון של הפנים מהעיניים ומעלה שהיו חשופים מעבר לקסדה נחרט לי (ר' ת/9, שורה 6 ואילך).**
9. בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת אודות מיקום האירוע, כפי שהוא נמסר בהודעתה הראשונה (ת/7) וכפי שהוא מופיע על בסיס זה בכתב האישום. המתלוננת ציינה כי היא אינה זוכרת את מספר הכתובת (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 12). בהמשך הדברים טענה המתלוננת כי היא אינה תושבת האזור וכי בחקירתה במשטרה היא הסבירה לשוטר מאיפה הגיעה וכך הם מיקמו את האירוע (שם, עמ' 12 שורה 4 ואילך).
10. בעדותה לפני תיארה המתלוננת את מקום קרות האירוע כלהלן:
- ...הורדתי את בעלי ועליתי על הגשר. אם את מכירה את קריית אריה, פארק אזורים. שם הורדתי את בעלי, כי הוא רוכב על אופנוע, ובימים חורפיים כאלה הוא לא רוכב ואני מסיעה אותו. באותו יום פינקתי אותו, לקחתי אותו. הורדתי אותו באזור פארק אזורים איפה שאת עולה לכיוון... לא זוכרת. הגשר של אבא הלל. לא נסעתי הרבה בכביש הזה, כי הדרך שלי ישירות מהבית לעבודה זה דרך איילון, זו לא הדרך הקבועה שלי, אלא רק בשביל להוריד את בעלי נסעתי דרכה (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 22 ואילך).**
11. ב"כ הנאשם שאלה את המתלוננת כיצד היא ראתה את נהג האופנוע, שהיה לדבריה עם קסדה, והמתלוננת השיבה "בוודאות הפנים שלו היו חשופות" (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 8). בהקשר זה הטיחה ב"כ הנאשם במתלוננת כי, במסגרת הודעה הראשונה שנגבתה ממנה, היא נשאלה אם הבחינה בפניו של רוכב האופנוע, ועל כך השיבה "לא. הוא היה עם קסדה. היה לו מבנה גוף רזה, נראה צעיר כבן 30" (ת/7, שורה 16). המתלוננת אמנם אישרה כי מדובר בהודעתה (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 11 ואילך), אך חזרה וטענה כי היא זיהתה את הנאשם בוודאות (שם, עמ' 14 שורה 8 ואילך).
12. ב"כ הנאשם תהתה עוד "איך בעניין של שניות את יכולה להספיק לצלם, להתקשר לבעלך, לרשום את מס' הרכב? אני מבינה שנהגת עם טלפון ביד"; והמתלוננת השיבה:
- ת. לא דיברתי בטלפון לפני. היה לי "ספיד דיאל" וצילום. מאד פשוט לבחורה. את בטח מבינה. לבעלי זה קשה, לי זה מאד פשוט. על אחת כמה וכמה כשזה אירוע שנחרט לך בזיכרון. אני מנסה לחדד לך את הנקודה, שאם היה לי איזשהו צל של ספק, לא הייתי פה. והוא יודע את זה טוב מאד, אני בטוחה.**

ש. אז בעצם איפה רשמת את מס' האופנוע?

עמוד 3

ת. לא רשמתי. התקשרתי לבעלי ב"ספיד דיאל" וראיתי את המספר, ואני זריזה ממנו למרות שהוא נסע מהר, אמרתי לו "תרשום את המספר ושלח לי בהודעה". ומסתבר שהמספר ששלחתי מתאים לאופנוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 20 ואילך).

13. ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי יש בידה "אינדיקציה" לכך שהמתלוננת שוחחה עם "בחור בשם מאור בשן מאיגוד האופנועים" ומסרה לו את מספר הרישוי של האופנוע, ואותו בחור שוחח עם הנאשם. ואולם, המתלוננת הכחישה קטגורית את הדברים. המתלוננת ציינה כי לה ולבעלה אמנם יש חבר בשם מאור - אם כי לא בשן - ויכול להיות שבעלה סיפר לו על האירוע, אך הוסיפה שאינה יודעת אם אותו מאור התקשר לנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 15 ואילך). כשנשאלה המתלוננת אם היא שוחחה עם מאור על האירוע, היא השיבה שמפאת חלופ הזמן אינה יכולה לזכור (שם, שורה 24).

14. מטעם המאשימה העיד גם מר הלר, נהג אמבולנס פרטי נסע אחרי המתלוננת ועל כן נקלע למקום האירוע, בדרך מקרה. הודעתו של מר הלר במשטרה הוגשה חלף עדותו הראשית, ובמסגרתה הוא תיאר את האירוע כדלקמן:

...זה היה לפני קניין רמת גן. מישהי נסעה בג'יפ לבן. פתאום לידי אופנוע, הסתכל עליי כשהוא בעצבים. אני הייתי באמבולנס שלי. הוא עזב אותי, הסתכל לתוך הג'יפ הלבן של הגברת בג'יפ הלבן. לא הבנתי מה הוא רוצה בכלל ממנה. הוא צעק ואחרי כמה דקות של דיבורים בפקק הוא פתאום נתן מכות למראה עד שהפלסטיק נפל והמראה נפלה למטה, הוא נתן גז וברח בין המכוניות. היא צילמה אותו עם הפלאפון. אח"כ נעצרתי לידה ושאלתי את הבחורה מה הוא רצה ממנה והיא בכתה ואמרה שהיא לא מבינה מה הוא רצה ממנה ולמה גרם נזק לרכבה. ראיתי שהיא בהריון... (ר' ת/4, שורה 4 ואילך. ההדגשות הוספו).

15. בחקירתו הנגדית נשאל מר הלר על מקום האירוע. הוא השיב שאינו יודע מהי הכתובת המדויקת והוסיף שמדובר באזור בו מתחלפים שמות הרחובות (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 1 ואילך). מר הלר נתבקש למקם את האירוע, על פני מפה שהציגה בפניו ב"כ הנאשם. הוא מיקם את האירוע בדרך אם המושבות, לפי הסבריו במסלול שבכיוון מערב (ר' שם, שורה 8 ואילך וכן המפה נ/1).

16. מר הלר נתבקש בחקירתו הנגדית לתאר את האירוע, והשיב:

ש. אז אתה אומר, קרה האירוע, האופנוע טס וברח, וכמה מטרים אחרי זה עצרת לידה?

ת. נפתח הרמזור, התקדמנו קצת, לקחתי נתיב מימיני והיא נעצרה כי לא הספיקה לעבור את הרמזור. חלפתי לידה, שאלתי למה הוא תקף אותה מילולית ואת הרכב שלה, דאגתי לשלומה.

ש. כל האירוע הזה, מהרגע שהבן אדם עם האופנוע הפיל את המראה, הוא טס בין המכוניות. זה עניין של שניות?

ת. ראיתי שהוא החליף איתה מילים. כן, זה עניין של שניות, לא הרבה זמן. לא יודע בדיוק כמה זמן (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 21 ואילך. ההדגשה הוספה).

17. עוד העידו מטעם המאשימה השוטרים נסר אלדין ואליאס. השוטר נסר אלדין גבה את שלוש

הודעות הנאשם (ת/1, ת/2 ות/3). הוא גם ערך את פרטיכל מסדר הזיהוי (ת/11) ולאחר מכן גבה הודעה מהמתלוננת (ת/9). השוטר אליאס ערך את דו"ח מסדר הזיהוי (ת/10) ונכח בעת עריכת פרטיכל המסדר (ת/11). השוטר אליאס נשאל, בחקירה נגדית, מדוע מסדר זיהוי התמונות נערך בלא קסדות - נוכח גרסת המתלוננת שהחשוד חבש קסדה - והשיב כי אין דבר כזה ואף לא קיימת אפשרות כזו כשמדובר במסדר זיהוי תמונות (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 3 ואילך).

18. כאמור, הוגשו שלוש ההודעות שנגבו מהנאשם במהלך חקירתו במשטרה. ההודעה הראשונה (ת/1) נגבתה ביום 18.12.12, כשבוע לאחר מועד האירוע (ביום 11.12.12). שתי ההודעות הנוספות (ת/2 ות/3) נגבו מהנאשם ביום 20.1.13, מספר ימים לאחר עריכת מסדר הזיהוי למתלוננת.

19. בחקירתו הראשונה, כאמור ביום 18.12.12, הכחיש הנאשם את החשדות המיוחסים לו ומסר כלהלן:

ש: ...איך אתה נוסע לעבודה ובאיזו שעות?

ת: אני מתחיל לעבוד בין 07:00 ל 08:00 עד 19:00 ולפעמים יותר, על אופנוע שלי או באוטו.

ש: דרך איפה אתה נוסע?

ת: איילון או ז'בוטינסקי, מה שפחות פקוק.

...

ש: ב-11.12.2012 נסעת דרך אבא הילל ברמת גן בשעות הבוקר?

ת: אני לא יודע איפה זה אבא הילל, אני מגיע מאילון או מגהה.

ש: זכור לך תקרית שהייתה לך שנסעת עם האופנוע שלך ב-11.12.2012?

ת: לא, לא מהסוג שאתה מתאר.

...

ש: ישנה תלונה נגדך שביום 11.12.2012 בשעות הבוקר נסעת באבא הילל דפקת למישהי בחלון ושאלת אותה "את יודעת כמה עולה מראה", ושברת לה את המראה ברכב שלה?

ת: לא היה דבר כזה מעולם, לא ב-11.12.2012 ולא ביום אחר לא לפני ולא אחרי.

ש: אז איך אתה מסביר את זה שתיארה את האופנוע שלך ומסרה את המספר אופנוע שלך?

ת: אולי אופנוע אחר ואני עברתי והיא רשמה את שלי או בכלל טעות בספרה או משהו, אני לא קשור לזה ולא היה דבר כזה מעולם (ר' ת/1, שורה 8 ואילך. ההדגשות הוספו).

20. ביום 20.1.13, לאחר שנערך מסדר הזיהוי למתלוננת, נגבתה הודעה נוספת מהנאשם, בה מסר כלהלן:

הגרסה שלי לא השתנתה ואני לא עשיתי את זה.

ש: ישנן ראיות בתיק שאתה כן עשית את זה?

ת: אני לא עשיתי את זה ואני לא יודע במה מדובר, העו"ד... דיבר איתי ואמר לי שהיא זיהתה אותי במסדר זיהוי אחד מתוך 8 תמונות, ואני לא עשיתי(י) את זה.

ש: אז איך אתה מסביר את זה שהיא זיהתה אותך מבין 8 תמונות כמו שאתה אומר, והיא לא קשורה אליך בכלל, איך אתה מסביר את זה שאדם יגיש תלונה עליך שגרמת לו נזק לרכב שלו, שהוא לא מכיר אותך, וגם זיהתה אותך?

ת: אני לא יודע להסביר כזה דבר, בכביש שאני נוסע בו יש הרבה אופנועים שעוברים. אני לא הייתי האופנוע היחידי שעובר בכביש אני מבטיח לך את זה.

ש: אני אומר לך שאתה גרמת נזק למראה של המתלוננת, ביום 11.12.2012 ברחוב אבא הילל ברמת גן, בעת שנסעת על האופנוע שלך... ויש ראיות לכך ויש עד לכך?

ת: ואני יש לי עד שאני לא עשיתי את זה.

ש: מה זאת אומרת שיש לך עד שיודע שלא עשית את זה?

ת: בעבודה שלי יש עוד שניים שעוברים בכביש הזה עם אופנועים.

ש: מה זה קשור?

ת: אם אני לא טועה אנחנו מדברים על תאריך ה-11.12.2012 ואני נסעתי על הכביש הזה ביחד עם מישהו מהעבודה שנסע מלפניי, והוא יכול להעיד שאני לא עשיתי שום דבר.

ש: אתה אומר שנסע מלפניך, איך הוא אמור לראות מה קורה מאחוריו, מה יש לו עיניים בגב?

ת: יש לו עיניים במראות (ר' ת/2, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

21. הודעה נוספת (שלישית) נגבתה מהנאשם מיד לאחר גביית ההודעה השניה (ת/2). בהודעה זו (ת/3) מסר הנאשם את פרטי עד ההגנה הנטען והשיב לשאלות, כלהלן:

באותו יום שעברתי באבא הילל בתאריך המדובר ספציפית, נסע על אותו רחוב באותה עת חבר מהעבודה בשם חן זבאטי...

ש: אז איפה הוא נפגש איתך?

ת: בצומת אם המושבות בירידה מגהה ושנינו פנינו ימינה לכיוון דרך אם המושבות.

ש: כמה זמן יש לך את האופנוע?

ת: מה-19.11.2012.

ש: ומאותו תאריך האופנוע אצלך, לא נגנב או משהו? ומישהו נוסע עליו?

ת: לא.

- ש:** אז אני מבין שאתה כן נסעת על אבא הילל ביום 11.12.2012 בשעות הבוקר?
- ת:** אני לא עברתי באבא הילל.
- ש:** אבל אמרת שאתה לא יודע איפה זה אבא הילל? איך אתה נוסע לעבודה?
- ת:** דרך גהה או דרך איילון.
- ש:** גם דרך ז'בוטינסקי? זה מה שאמרת בחקירה הקודמת?
- ת:** אני לא נוסע דרך ז'בוטינסקי.
- ש:** אז למה אמרת את זה בחקירה הקודמת?
- ת:** אתה רשמת את זה יכול להיות בטעות.
- ש:** אז אני משקר, אני חקרתי אותך בחקירה הראשונה ואמרת שאתה נוסע דרך ז'בוטינסקי או איילון מה שפחות פקוק?
- ת:** אני לא אמרתי שאתה שקרן, יכול להיות שפספסתי את המילה, בטוח פספסתי את המילה ז'בוטינסקי.
- ש:** אבל ניתנה לך הזכות לעבור על החקירה ועל הדברים שלך?
- ת:** אני בנאדם יכול לטעות (ר' ת/3, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו. יוער כי הנאשם סירב לחתום על הודעה זו).
22. עוד יש לציין, כי בסיפא להודעה הנ"ל (ת/3), לאחר שניתנה לנאשם האפשרות לקרוא את ההודעה, הוסף בכתב יד: "אני מצהיר בזאת שאני לא אמרתי בשורה מס' 1 שאני עברתי באבא הילל, אני לא עברתי באבא הילל" (ר' ת/3, לאחר שורה 23).
23. נוכח הדברים שהוטחו במתלוננת בחקירתה הנגדית, כאמור בפסקה 13 דלעיל, זומן מר מאור נגר כעד הזמה מטעם המאשימה. בחקירתו הראשית ציין מר נגר כי הוא חבר ותיק של המתלוננת ושל בעלה. לדבריו, הוא שמע על האירוע מהמתלוננת ורק ממנה למד על זהותו של הנאשם; כלהלן:
- ת.** כמה ימים לאחר המקרה, נפגשנו ביום שישי, סיפרה לי מירית על המקרה של מה שקרה לה עם האופנוע, שנתנו לה מכה במראה. שאלתי אותה מי זה, אמרה שהיא לא יודעת ואת כל הפרטים, היא רשמה את המספר רכב, מאוד התעניינתי לדעת מי הפוגע וזהו. לא ידעתי. לא זוכר את פרק הזמן, זמן מה אחרי זה, (מ)ירית הייתה במסדר זיהוי. הבנתי ממנה שהיא זיהתה לפי העיניים את הבן אדם, ואני לא זוכר איך השם של בוהדנה הגיע אליה. היא אמרה לי את השם. אני הסתכלתי בפייסבוק, כדי לראות על מי מדובר, ראיתי שזה הוא. אולי נפגשנו במפגשים כאלה ואחרים אבל אני לא מכיר אותו. התקשרתי לחבר שלו, לירן איש, שאלתי אותו לגבי המקרה, הוא לא ידע לתת תשובות וזה הכל.
- ש.** הנאשם טוען שאדם בשם מאור, שאינו זוכר את שם משפחתו, יכול להיות נגר, התקשר אליו ושאל אותו דברים על האירוע. התקשרת?
- ת.** אני אליו לא התקשרתי. התקשרתי ללירן איש.

- ש. האם היה מצב בו אתה העברת לנירית את השם של הנאשם באיזשהו שלב?
- ת. אני לא יכולתי לדעת. איך אני יכול לדעת את השם שלו? יש אלפי אופנועים.
היא אמרה לי את השם. לפי השם שהיא נתנה לי אז אני הסתכלתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 21 ואילך. ההדגשות הוספו).
24. בחקירתו הנגדית עמד מר נגר על גרסתו הנ"ל. מר נגר ציין, בחקירתו הנגדית, כי הוא אמנם מכיר כחבר בפייסבוק אדם בשם מאור בשן, אך לא מעבר לכך. מר נגר הוסיף כי הוא ניסה לעזור לנאשם בכך שדיבר עם המתלוננת שתבטל את תלונתה, משום שכרכב אופנוע "איפשהו אני טיפה מבין באותו רגע של המעשה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 22; עמ' 17 שורה 10).
- ג. עיקר פרשת ההגנה:
25. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו בלבד, וכן הוגשו שני מוצגים. כפי שעשה הנאשם בחקירותיו במשטרה, אף בעדותו לפני הוא חזר והכחיש מכל וכל כי ביצע את המעשה המיוחס לו בכתב האישום. הנאשם טען כי בתחילה לא נאמר לו בדיוק על מה הוא נחקר, והוא הופתע מאוד מהחשדות נגדו. לדבריו, הוא היה "קצת לחוץ" בחקירתו הראשונה, ועל כן אמר בתחילתה שהוא נוסע דרך "איילון או ז'בוטינסקי", הגם שהוא כלל אינו נוסע דרך רח' ז'בוטינסקי (ר' בפרוטוקול, עמ' 8-9).
26. הנאשם נשאל אודות אחת התמונות שצילמה המתלוננת (ת/5), והשיב כלהלן:
השוטר הראה לי את התמונה הזו ושאל אם ידוע לי משהו עליה, האם אני מזהה את עצמי בתמונה ואמרתי שאני לא יודע להגיד, הסברתי לו שהתמונה הזו כפי שאני מזהה אותה בשנתיים שנסעתי לעבודה כל יום זו תמונה שצולמה באזור אם המושבות ממש קרוב לגשר, ואני עובר שם כמעט כל יום, אני לא עובר שם כאשר יש פקקים כי כשיש פקקים אני עובר דרך איילון. השוטר הציג את התמונה הזו ואמר שהיא צולמה באבא הילל ואני לא זיהיתי את התמונה בצורה הזו, ממה שראיתי בתמונה ואני עדיין רואה זה אם המושבות. אני לא מזהה את האופנוע והבגדים שם הם שחורים, יש לי בגדים שחורים ויש לי חליפות לבנות, אני לא יודע, זה צבע מאוד כללי, קשה לי (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 24 ואילך. ההדגשות הוספו).
27. הנאשם חזר והדגיש כי הוא אדם נורמטיבי, מן היישוב, וכמו המתלוננת הוא בסך הכל רוצה להגיע לעבודה ולחזור הביתה בשלום. הנאשם העלה השערות שונות בעניין השאלה מדוע המתלוננת זיהתה אותו כמבצע העבירה, כגון ההשערה שהמתלוננת התבלבלה ברישום מספר הרישוי (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 11). הנאשם הוסיף וטען כי אדם בשם מאור התקשר אליו מספר ימים לאחר שנחקר לראשונה, הציג עצמו כמכר של המתלוננת וביקש לברר מה קרה. עם זאת ציין, כי אינו יודע אם שם משפחתו של אותו מאור הוא "בשן" או "נדב" (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 12).
28. הנאשם נשאל כיצד זה נזכר - רק בהודעתו השנייה, ולאחר חלוף למעלה מחודש ימים - כי יש לו עד ראייה שיכול לאמת את גרסתו, והשיב כי בתחילה לא ידע במה דברים אמורים ובמה הוא חשוד (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 12 ואילך). לגרסתו, כשניסה לשחזר מה קרה באותו היום הוא נזכר במר חן זבטי, שלטענתו נסע עמו באותו הכביש; וכדבריו:
נזכרתי שאני וחן נסענו באותו הכביש, לא קבענו להיפגש, הוא עבד באל על והוא היה הדרך

הביתה ממשמרת לילה ופגשתי איתו לא איפה שצולמה התמונה אלא בצומת משהו כמו 500 מטר לפני כן. ירדתי מגהה למחלף אם המושבות, רכבנו אחד מול השני בערך שלוש או ארבע או חמש דקות (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 7 ואילך. ההדגשה הוספה).

29. מטעם ההגנה הוגשו כאמור גם שני מוצגים. האחד הוא מפת האזור (נ/1), שכזכור הוצגה למר ה'ר במהלך עדותו והוא סימן עליה את מקום האירוע (ר' בפסקה 15 דלעיל). מוצג נוסף הוא ההודעה שנגבתה ממר חן זבטי. לדברי ב"כ הנאשם, מר זבטי לא התייצב בבית המשפט משום שבפעמיים שנתבקש לעשות כן טען שאינו יכול לצאת מעבודתו ולהגיע לבית המשפט, ובנסיבות אלה ההגנה ויתרה על עדותו והודעתו הוגשה כראיה רק לעצם אמירת הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 7 ואילך; עמ' 18 שורה 2 ואילך. ההודעה הוגשה וסומנה נ/2).

30. בהודעתו האמורה, שנגבתה ממר זבטי ביום 8.9.13, הוא סיפר כלהלן:

אני כרגע לא כל כך בקשר עם רועי, רועי היה עם האופנוע שלו CBR אדום ואני CBR שחור, נסענו בכביש אם המושבות ונפגשנו בדיוק בצומת של אם המושבות, אני נסעתי לכיוון מגדלי בסר ר"ג והוא לקח ימינה לכיוון קניון איילון.

ש: מאיפה התחלתם את הנסיעה?

ת: מאזור פ"ת, אני המשכתי לבסר והוא ימינה לעבודה, לא זכור לי בקטע ביחד לא היה שום דבר, לא זכור לי מקרה כלשהו.

ש: הוא טוען שנפגשתם בצומת אם המושבות?

ת: נכון.

ש: ושפניתם ימינה לכיוון אם המושבות?

ת: יכול להיות, אני זוכר שבאתי מכיוון פתח תקווה... הוא, רועי, הגיע מכיוון דרום עלה על המחלף באם המושבות ושם נפגשנו, נסענו לכיוון מערב כלומר לכיוון ר"ג תל אביב. ובצומת של אם המושבות/מבצע קדש הוא פנה ימינה כלומר צפונה ואני המשכתי לכיוון בנייני בסר.

ש: הוא לא המשיך איתך לכיוון אבא הילל?

ת: אין לו מה להמשיך לשם.

ש: מי נסע לפני מי?

ת: כמה ש(ז)כור לי הוא נסע לפני (ר' נ/2, שורה 2 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

31. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: המתלוננת, מר ה'ר, השוטרים, מר נגר והנאשם - והתרשמתי מהן, וגם עיינתי בהודעות ובמוצגים הנוספים שהוגשו לפניי וקראתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם שהוגשו בכתב, אני מעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם. מדובר בקביעה המבוססת הן על ההתרשמויות מן העדויות לפניי והן על שיקולים של סבירות, היגיון ושכל ישר;

והכל כפי שיפורט להלן.

32. הלכה למעשה גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים לפניי הסתבר, בסופו של יום, כמצומצם למדי. כפי שעלה במהלך שמיעת הראיות - ובמפורש בסיכומי ההגנה - ההגנה לא חלקה על עצם קרות האירוע מושא כתב האישום ומיקדה את טיעוניה אך ורק בשאלת זהות המבצע, תוך הכחשת גרסת המתלוננת שלפיה הנאשם הוא המבצע. יחד עם זאת, בסיכומי הצדדים עלתה גם מחלוקת במישור המשפטי. נדון אפוא בשני מישורים אלה, להלן, בנפרד.

(א) המישור העובדתי - סוגיית זיהוי הנאשם כמבצע העבירה:

33. העדות המרכזית נגד הנאשם היתה עדותה של המתלוננת, אישה מן היישוב שעשתה רושם חיובי במהלך עדותה. על פני הדברים, המתלוננת ניסתה לדייק בפרטים שמסרה לפניי בעדותה, לא העצימה את גרסתה ולא הפריזה בדבריה. באשר לזיהוי הנאשם כרוכב האופנוע יש לציין כי במועד האירוע היתה למתלוננת אפשרות להבחין הבחן היטב ברוכב. הרוכב אמנם חבש קסדה והאירוע נמשך זמן מועט, אך הרוכב היה במרחק קצר מאוד מהמתלוננת, הישיר מבט אליה ודיבר איתה; והכל באור יום מלא. בנוסף, כך על פי עדות המתלוננת, המתלוננת הינה בעלת ראייה טובה ובעברה אף עסקה בציור. לבסוף, זיהוי של הנאשם נעשה במסגרת מסדר זיהוי תמונות, שנערך למתלוננת כדת וכדין, בנוכחות סניגור מטעם הנאשם.

34. ב"כ הנאשם עשתה כמיטב יכולתה לתקוף את עדות המתלוננת, הן לעניין מקום האירוע שנמסר בהודעתה והן לעניין זיהוי של הנאשם, תוך טענה לסתירות וחוסר התאמות. באשר למקום האירוע, המסקנה המתבקשת היא כי אמנם הכתובת המצוינת בהודעת המתלוננת ת/7 ובעקבותיה בעובדות כתב האישום - דהיינו: דרך אבא הילל 42 - אינה הכתובת המדויקת, אלא שהאירוע אירע בדרך אם המושבות, עוד בטרם שם הדרך מתחלף לדרך אבא הילל; וזאת לערך במיקום שעליו הצביע עד הראייה מר הילר (ר' הסימון שסימן על המפה נ/1).

35. קביעה עובדתית זו מתבקשת הן נוכח עדותו של מר הילר, המקובלת עליי, והן נוכח העולה מהתמונות שצילמה המתלוננת (ת/5), כפי שהנאשם בעצמו ציין (ר' בפסקה 26 דלעיל). יחד עם זאת, אין בשוני זה שבציון הכתובת המדויקת כדי להעלות או להוריד. המתלוננת הסבירה בעדותה לפניי, הסבר היטב, כי היא אינה מתגוררת באזור, וכי במהלך חקירתה במשטרה היא ציינה את כתובת האירוע בסיועו של השוטר שגבה את הודעתה (ר' בפסקה 9 דלעיל. ר' גם בעדותו של מר הילר, בפסקה 15 דלעיל). לפיכך, אין בעניין זה כדי לפגוע בעדות המתלוננת.

36. להבדיל, את טענות ההגנה באשר לתמיהות או כשלים בזיהוי הנאשם אין לקבל כלל. ב"כ המאשימה רמזה ל"זיהום" זיהוי הנאשם על ידי המתלוננת בכך שהמתלוננת ראתה (כביכול) את תמונת הנאשם לפני שנערך מסדר הזיהוי. ואולם, על פני הדברים מדובר בטענה בעלמא, ללא תימוכין ראייתיים כלשהם, שההגנה לא טרחה להטיח במתלוננת; ואף ב"כ הנאשם הודתה בסיכומיה כי מעדותו של מר נגר לא ניתן ללמוד שהוא זה שכביכול הוביל את המתלוננת לזיהוי הנאשם (ר' בעמ' 3 לסיכומיה).

37. גם את טענות ההגנה לאי התאמות וסתירות כביכול בגרסתה של המתלוננת אין לקבל, שכן הן מתייחסות לעניינים שוליים, שאין בהם כדי לשנות את התמונה הכללית המתקבלת מן הראיות. בהודעה ת/7 אמנם נרשמה מפי המתלוננת תשובה שלילית לשאלה אם היא הבחינה בפניו של רוכב האופנוע,

אלא שמיד לאחר מכן היא מסרה תיאור של הרכב (ר' בפסקה 11 דלעיל). בנוסף, המתלוננת לא מסרה שאינה יכולה לזהות את הרכב ועצם זימונה למסדר הזיהוי מלמד שמסרה לחוקרי המשטרה כי יש ביכולתה לזהותו. בנוסף, השאלה האם מר נגר דיבר על האירוע עם המתלוננת או עם בעלה - שאלה שמר נגר והמתלוננת השיבו עליה באופן מעט שונה - הינה שאלה שולית וחסרת חשיבות, בפרט נוכח טענת המתלוננת כי היא אינה זוכרת את פרטי הדבר; ומכל מקום אין בה כדי לעורר ספק בשאלת הזיהוי.

38. עדות הזיהוי של המתלוננת - ככל עדות זיהוי אמינה אחרת - הינה אפוא עדות רבת עוצמה נגד הנאשם, שהרי מדובר בעדות מפלילה ישירה של מי שהיתה עדת ראייה למעשים גופם. אמנם הניסיון מלמד כי עדות זיהוי של עד - שאין לו היכרות מוקדמת עם החשוד - הינה מסוג העדויות החשופות לחשש ממשי בדבר טעות. גם כאשר מדובר בעד תם לב ומהימן, המאמין לחלוטין בזיהוי שערך, עדיין ייתכן שהעד יטעה בזיהוי החשוד; והדברים ידועים (לדין ביתר הרחבה בסוגייה של עדות זיהוי והקשיים שהיא מעוררת ר' בת.פ. 51925-12-13 **מדינת ישראל נ' קוסולפוב** (2015), בפסקה 22 ואילך להכרעת הדין ובאסמכתאות המאזכרות שם). ואולם, במקרה דנא אין מדובר בזיהוי הנשען על מסדר זיהוי בלבד, ולא מתעורר ספק באשר לזיהוי.

39. במה דברים אמורים. במקרה דנא אין עסקינן במצב דברים בו זיהוי הנאשם כמבצע העבירה מתבסס אך ורק על זיהויו במסדר הזיהוי. כזכור, המתלוננת מסרה גם את מספר הרישוי של האופנוע המעורב, אשר הסתבר כמספר האופנוע של הנאשם. על פני הדברים, האפשרות שהמתלוננת מסרה את מספר הרישוי של האופנוע של הנאשם ולאחר מכן בטעות-כביכול זיהתה את הנאשם כרוכב המעורב, היא אפסית. הוסף לכך את העובדה שאין מחלוקת כי מדובר באופנוע בו רק הנאשם עשה שימוש באותה העת, וכי מקום האירוע - כפי שנקבע לעיל - הוא מקום בו הנאשם עצמו הודה כי הוא עובר "**כמעט כל יום**" בדרכו לעבודה (ר' בפסקה 26 דלעיל); והמסקנה המתבקשת היא שלא יכול להיות כל ספק בדבר זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה.

40. לא למותר לציין, בהקשר זה, כי ההלכה הפסוקה קבעה לא אחת שאין בכוחן של טענות למקריאות יוצאת דופן - לגבי הצטברותן של ראיות תביעה - כדי לעורר ספק סביר באשמתו של נאשם. דומה כי היטב לתאר זאת כב' המשנה לנשיא, השופט מ' חשין, באומרו:

ראיה פלונית נוטה לכיוון הרשעה, וכך הן ראיות פלמונית, אלמונית, צלמונית ותלמונית. כל אחת מאותן ראיות עשויה להתפרש - כשהיא לעצמה - גם כאירוע בלתי-צפוי ובלתי נחזה, כתעותע ממעל. ואולם שרשרת של תעותעים אינה חזון נפרץ וממילא מקרבת היא אותנו אל הרשעה ואל סילוקו של ספק סביר...

מעשה אל ודבר ה' אינם חזון נפרץ, וכאשר "מעשי אל" (כנטען) באים בזה-אחר-זה בשרשרת נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל-עבר אשמתו של נאשם, נאמר אנו - כבני-אנוש - כי יש להרשיע אותו נאשם וכי לא ניטע ספק סביר בלב. אכן, יד המקרה, מעשה אל, אצבע אלהים, מחזה תעותעים, כאשר באים הם בזה אחר זה באותה מערכת עצמה, אין הם אך מצטרפים האחד אל רעהו אלא כופלים הם אלה את אלה. כך הופכת מקריות לחוקיות, וערכה של טענת תעותע ממעל שואפת לאפס. (ע"פ 6251/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (3) 45, 129-128 (1995)).

41. אל מול ראיות התביעה הנ"ל ניצבת גרסת הנאשם בבדידותה, ואין אפשרות לקבלה. כזכור, עד ההגנה מר זבטי לא הואיל להתייבב בבית המשפט, ובשני המועדים בהם זומן מטעם ההגנה טען שאינו יכול לצאת מעבודתו. מעבר לכך יש להעיר, כי אין בהודעתו של מר זבטי (ת/2), שנגבתה חודשים ארוכים לאחר המעשה, התייחסות למועד המדובר, ולא ברור לאיזה מועד היא מתייחסת. עוד יש לציין, כי על פי גרסתו של מר זבטי הנאשם רכב לפניו, הגם שבהודעתו ת/2 מסר הנאשם גרסה הפוכה (ר' בפסקה 20 דלעיל). יתר על כן, בגרסתו לפני מסר הנאשם גרסה נוספת, שלפיה השניים רכבו במקביל (וכדבריו "**אחד מול השני**", ר' בפסקה 28 דלעיל). המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, שזהותו של הנאשם כמבצע העבירה דנא הוכחה לפניי מעבר לכל ספק סביר.

(ב) המישור המשפטי - התופעה של "זעם בדרכים" ("road rage"):

42. ב"כ הנאשם מצאה לנכון להדגיש, ברישא לסיכומיה בכתב, כי עסקינן בעבירה פעוטה יחסית, לשיטתה מסוג "חטא". מסתמא רימזה ב"כ הנאשם להתקיימות הסייג של "זוטי דברים", לפי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין, וזאת על רקע העובדה שעסקינן בגרימת נזק לרכוש בשווי נמוך יחסית, כאשר המתלוננת אף לא נשאה בו ישירות משום שדובר ברכב שקיבלה מעבודתה. דא עקא, שאין כל אפשרות לקבל טיעון זה. מעבר לכך שמבחינה פורמאלית עסקינן בעבירה מסוג "עוון", הרי שעסקינן במעשה שנוכח טיבו ונסיבותיו לא ניתן, כלל ועיקר, לראותו כקל ערך. למעשה, בדיוק ההיפך הוא הנכון, נוכח העובדה שמדובר באירוע המהווה לכאורה ביטוי פרטי לתופעה שנהוג לכנותה "זעם בדרכים" ("road rage").

43. התופעה של "זעם בדרכים" אינה תופעה חדשה במקומותינו. כבר לפני למעלה מיובל שנים התריע כב' השופט ח' כהן אודות "**התופעות התדירות יתר על המידה וההולכות ורבות, של הפקרות בכבישי הארץ, אשר סכנתה ותוצאתה אין לשערן כלל**" (ע"פ 214/64 הו"ע המשפטי לממשלה נ' פוזילוב ואח', פ"ד יח (4) 255, 258 (1964)). יחד עם זאת דומה, שבשנים האחרונות הדברים אך הולכים ומחריפים. אמנם התופעה של "זעם בדרכים" באה לידי ביטוי, במרבית המקרים, בדיבורים - בקללות למיניהן - בלבד, אך אין כל מקום להקל בה ראש. מעבר לכך שלעיתים התופעה מתבטאת גם בנהיגה מסוכנת ומסכנת בכוונת-מכוון, ולעיתים (כבענייננו) בגרימת נזקים לרכוש ואף לגוף ולנפש - אשר לתוצאותיהם אין שיעור - הרי שיש בתופעה משום פגיעה חמורה בשלום הציבור ובתחושת הביטחון של הציבור בדרכים.

44. ואכן, המקרה שלפנינו - בו מדובר בהתנהגות בריונית לשמה - יוכיח. אישה מן היישוב בהיריון מתקדם - היא המתלוננת - נוסעת לה לתומה לעבודת יומה ומקשיבה למוסיקה. הדרך פקוקה והתנועה כבדה ומתנהלת לאיטה. לפתע צץ מאן דהוא - הנאשם - שכעולה מעדותו של מר הלר הינו מלא זעם, בין אם על התנהלות התנועה באופן כללי ובין אם על נהיגת המתלוננת באופן ספציפי. בשלב זה, וללא כל פרובוקציה תכופה, מכלה הנאשם את זעמו ברכבה של המתלוננת, חובט בו בחוזקה וגורם לו לנזק.

45. נקל לשער את תחושות ההלם, החרדה והעלבון שהציפו את המתלוננת עקב כך, כפי שהיא עצמה העידה לפניי. אמנם הנזק הכספי שנגרם אינו רב, וכאמור המתלוננת אף לא נשאה בו באופן ישיר משום שמדובר ברכב מהעבודה. יחד עם זאת, כפי שהמתלוננת עצמה ציינה, ההיבט הכספי כאן אינו העיקר. העיקר הוא הפגיעה חמורה בתחושת הביטחון בדרכים, כאשר האזרח מן השורה הופך באקראי לקורבן להתנהגות בריונית; והכל אגב פעילות תמימה לחלוטין של נהיגה במכוניתו.

46. יש המתייחסים בסלחנות לתופעה של "זעם בדרכים" - ובהליך דנא באו הדברים לידי ביטוי בעדותו של מר נגר - ויש אף התולים את התופעה בריבוי כלי הרכב בעולם המודרני. ואמנם, אין לכחד כי ריבוי כלי הרכב בשנים האחרונות גורם לגודש תנועה היוצר תקלות מרובות, החל מחסר תמידי במקומות חניה, עבור בעיכובים שונים ומשונים בנסיעה וכלה בפקקי תנועה מורטי עצבים. תקלות אלה, מצידן, עשויות להוות גם רקע למחלוקות בין הנהגים, המשתמשים בדרך. יחד עם זאת, פשיטא כי אין בתקלות כגון אלה כדי להוות אמתלה, קל וחומר לגיטימציה, להתנהגות בריונית ומופקרת בכבישים ולביצוען של עבירות פליליות.

47. במקרה דנא הכחיש הנאשם כל מעורבות באירוע וממילא לא מסר את גרסתו באשר לנסיבות התרחשותו. יחד עם זאת, גם אם נניח - לטובת הנאשם ולפנים משורת הדין, אם כי בהיקש מהדברים אותם אמר למתלוננת - כי זעמו התעורר משום שהג'יפ המפואר (לשיטתו) של המתלוננת חסם עם מראתו הימנית את נתיב נסיעתו, ברי כי הנאשם לא היה רשאי "לחנך"-כביכול את המתלוננת ו"להענישה" באמצעות שבירת המראה הימנית של רכבה. יתר על כן, התנהגות זו של הנאשם היתה בנסיבות העניין התנהגות בריונית ומטילת אימה, הגם שהתבטאה בגרימת נזק לרכוש בלבד.

48. המסקנה המתבקשת הינה, אפוא, שאין עסקין כאן במעשה קל ערך ובוודאי שלא בזוטות. אגב כך גם ראוי להעיר כי הגיעה העת שהמחוקק הישראלי יתייחס לתופעת ה"זעם בדרכים" - הפוגעת באיכות חייהם של אזרחים רבים מספור - וייתן לה מענה חקיקתי הולם; וזאת כפי שנעשה במדינות אחרות לא מעטות.

49. המצב החקיקתי כיום, שבעטיו כתבי אישום בגין התנהגויות כגון אלה מוגשים ככלל בעבירות של היזק בלבד, אינו מביא לידי ביטוי משפטי את חומרתן המלאה. מצב זה גם אינו נותן בידי בית המשפט את הכלים המשפטיים ההולמים לטיפול בהתנהגויות כגון אלה (השווה למשל לדין במדינת קליפורניה שבארה"ב, המסמך בית משפט שהרשיע נאשם במקרה של "road rage", לפסול את רישונו של הנאשם ואף לחייבו להשתתף בתכנית טיפולית הולמת. ר' California Vehicle Code § 13210). יתר על כן, מצב חקיקתי זה אף עלול לשדר מסר מטעה של סלחנות כלפי התנהגויות בריוניות כגון אלה, כביכול עסקין במעשי משובה קלי ערך, שניתן לגלות הבנה לביצועם.

ה. סוף דבר:

50. העולה מכל המקובץ הוא, אם כן, כי הוכח לפניי כדבעי שהנאשם ביצע את העבירה בה הוא הואשם בכתב האישום.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ו, 01 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.